

Баріонікс — плавання

Баріонікс був єдиним динозавром у сім'ї, хто досі не навчився плавати. Вода здавалася йому надто холодною, а велетенські риби підозріло дивилися з глибини. Щойно Барі занурював лапу в блакитну гладь, усе його тіло вкривалося дрібними бульбашками, немов табун мурах улаштовував справжні перегони під його шкірою.

Сердешний цього соромився, тож поки його друзі плавали, він самотньо сидів на галявині й спостерігав, як світлячки дражнять хробаків: «Он як високо ми вміємо літати».

Єдиною, хто розумів його без слів, була Сісі — маленька кмітлива динозаврочка з помаранчевими очима, ну точно як дві краплі апельсинового соку. Але того дня вона з усіма вирушила до річки — збирати листочки на улюблене смузї.

— Ходімо зі мною! — запропонувала вона Барі.

— Я... я ще трохи посиджу тут, — невпевнено відповів він.

Сісі знала, що вмовляти його марно, тож лише кивнула й побігла до води. Щойно вона зникла, Барі, схопив улюблений надувний круг із качкозавром і пішов до річки. Він стояв на березі, але страх не відпускав.

— Ну ж бо, ти ж хижак! — підбадьорював себе він. — Тобі нема чого боятися!

Та лапи самі відступали назад. Серце билося так гучно, що його відлуння чули навіть птеродактилі з найвищого дерева.

Аж раптом тишу розірвав гучний крик.

— Допоможіть!

Це була Сісі! Вона впала у воду, коли тягнулася за листочком.

Барі миттю натягнув свій круг, зібрав усю свою відвагу й щодуху стрибнув у воду. Його лапи завзято гребли вперед, а страх розчинявся у

хвилях, як ранковий туман. Ще мить — і він схопив Сісі за лапу й міцно тримав її.

Коли вони вибралися на берег, друзі підбігли до Баріонікса й гучно аплодували.

— Ба, ти справжній герой! — вигукнув один зі старших братів.

— Ти не просто сильний! — додав хтось із натовпу. — Ти сильний духом!

Баріонікс уперше відчув, що його серце калатає не від страху, а від гордості. Він втомлено сів на берег і зосереджено дивився на воду.

— Все добре? — тихо запитала Сісі, обережно торкаючись його лапи.

Барі невпевнено кивнув, але відчував неймовірну спрагу. У цей момент Сісі пригадала, що на березі в листочках забула пляшечку води. За мить вона повернулася — трохи захекана, але з переможною усмішкою.

— Тримай, Барі! — сказала вона з гордістю і простягнула Барі свою пляшечку улюбленої Моршинської «Карпатозаври». Барі усміхнувся і обійняв турботливу подругу.

Кентрозавр – велосипед

Кентрозавра Лісі була спритна, розумна і обожнювала свій рожевий велосипед. Вона рахувала дні до весни, щоб знову промчати улюбленими лісовими схилами й відчути, як вітер лоскоче її гребені. У такі моменти здавалося, що навколо нікого немає. Лише вона й цілий світ, що рухається трохи швидше, ніж зазвичай.

Та одного сонячного дня тиранозавр Бруно побачив її велосипед і засміявся:

— Хіба справжня велика динозавра катається на такому?

Лісі засмутилася. Може, її велосипед і справді занадто дитячий? Вона навіть подумала перефарбувати його, щоб мати «доросліший» вид. Аж тут їй сяйнула ідея.

— А що як перевірити, чи мій велосипед справжній? — сказала вона. — Влаштуймо велоперегони! Якщо він дитячий, то я точно програю, еге ж?

Лісі показала лапою на найвищу гору — ту саму, на яку боялися підніматися навіть дорослі динозаври. Бруно помітно занепокоївся, проте після короткої паузи кивнув. Інші динозаври зачаїлися в очікуванні.

Бруно помчав уперед, здіймаючи за собою хмари пилу. Лісі трохи відставала і якоїсь миті подумала, чи не повернути назад. Вона зупинилась на мить, дістала з рюкзака пляшечку улюбленої Моршинської «Карпатозаври», зробила ковток і раптом у її голові промайнула думка: «Агов, ти ж не просто динозаврочка. Ти — Лісі».

Так, це була віра в себе. Та сама, що не дає опустити лапи, навіть коли хочеться. Метр за метром Лісі набирала швидкість. Вона так спритно оминала каміння й коріння дерев, що незабаром обігнала Бруно й першою дісталася вершини.

— Ого... — Бруно, відсапуючись, зупинився поруч. — Ну гаразд... Твій велосипед точно не дитячий. Він найшвидший у всьому лісі!

Лісі усміхнулася.

— Головне — не колір велосипеда, а те, як ти на ньому їдиш.

Відтоді ніхто більше не сміявся з її рожевого велосипеда. Бо найважливіше — не на чому ти їдиш, а твої уміння та сила духу. Коли віриш у себе і свої здібності, то ніщо не завадить досягти мети.

Ігуанодон — художня гімнастика зі стрічкою

Ігуанодона Софі з дитинства мріяла стати гімнасткою. Вона нишком спостерігала, як кружляли зі стрічкою інші динозаври в тіні на галявині, а потім ставала над річкою і намагалася повторювати їхні рухи, дивлячись на воду, як у дзеркало.

Але нічого не виходило. Ноги її не слухалися, хвіст загібав землю, а стрічка плуталася.

— Може, це не для мене? — зітхала Софі й потай мріяла бути такою ж гнучкою, як інші динозаври.

Одного ранку вона йшла звивистою стежкою, опустивши голову, і сльози падали в траву, гублячись поміж крапель роси. Здавалося, її мрія ніколи не здійсниться.

Аж тут їй назустріч вийшла стара мудра динозавра Венді. Вона помітила, що Софі засмучена, і запитала в неї, що сталося. Вислухавши її, Венді лагідно усміхнулася й сказала:

— Гімнастика — це не лише талант, а й наполегливість. А ще кожен справжній спортсмен має свою маленьку таємницю, — Венді дістала зі своєї в'язаної сумки з папороті пляшечку Моршинської «Карпатозаври» й простягнула Софі.

— Пий і ніколи не опускай лап!

Дорогою додому Софі весь час думала над її словами. А потім твердо вирішила: «Якщо вони можуть, то і в мене вийде!».

Щоранку Софі приходила на галявину і тренувалася. Спершу рухи виходили незграбними і млявими, але з кожним днем ставали виразнішими. У моменти втоми вона діставала пляшечку Моршинської «Карпатозаври» й згадувала слова старої Венді.

Настав день великого лісового турніру. Ведучий оголосив її ім'я — час заявити про себе. Софі трохи хвилювалася. Десятки пар очей були прикуті до неї. «А що як я зганьблюся?» Та серед натовпу вона впіймала знайомий добрий погляд Венді. Він ніби запевняв: «У тебе все вийде».

Софі глибоко вдихнула і зробила перший, трохи невпевнений рух. Її коліна тремтіли, а внутрішній голос нашіптував: «Що скажуть інші динозаври?». Та шляху назад не було.

З кожною хвилиною її виступ ставав усе впевненішим. Лапи рухалися граційно, хвіст ковзав у повітрі, а кожен стрибок був точним. Динозаври захоплено дивилися на неї.

Коли журі оголосило результати, зал вибухнув оплесками: Софі посіла перше місце!

Вона не могла в це повірити.

— Я ж казала, що наполегливість важливіша за талант, — підморгнула Венді.

З того дня всі динозаври зрозуміли: коли щось не виходить, це не привід опускати лапи. Бо найголовніше — вірити в себе і працювати задля своєї мрії!

Анкілозавр – воротар

Анкілозавр Роб завжди мріяв бути швидким. Але його масивне тіло й важкий хвіст не дозволяли бігати, як інші динозаври.

— Хто взагалі вигадав, щоб хвости були такими величезними? — бурмотів він.

Роб тренувався, але це не допомагало. Його хвіст гупав об землю так сильно, що аж птахи злітали з дерев.

Одного дня друзі влаштували футбольний матч. Потрібні були воротарі.

— Роббе, а чому б тобі не стати у ворота? — запропонувала подруга.

— Але ж я не швидкий... — розгубився він.

— Зате ти міцний, як скеля!

Роб вагався. Він боявся підвести команду. Але після довгих роздумів усе ж погодився.

Матч був напруженим. Коли перший удар полетів у ворота, Роб виставив свій хвіст — і м'яч відскочив назад. Потім був ще один удар, і ще. Він стояв, мов стіна, відбиваючи м'ячі один за одним.

Рахунок зрівнявся і настав вирішальний момент. Усі затамували подих. Зірковий суперник прицілився і щосили вдарив. М'яч летів у самий кут воріт — туди, куди ніхто не дістає.

Але Роб не збирався здаватися. Він напружився, відштовхнувся лапами від землі і з усієї сили вдарив хвостом. М'яч полетів назад, перетнув усе поле, відлетів на половину суперника — і там гравці його команди доби́ли його у ворота.

Гучна тиша. А потім — вибух оплесків.

— Робе, ти не просто воротар. Ти — чемпіон!

Він усміхнувся. Виявилося, що його хвіст — не проблема, а суперсила. Після матчу всі зібралися на галявині святкувати перемогу. Роб виглядав втомленим, наче всі сили покинули його. Друзі були схвильовані, та Роб зробив ковток улюбленої Моршинської «Карпатозаври» і після короткої паузи пожартував:

— То коли наступний матч?

Алозавр – теніс

Алозавра Ненсі обожнювала теніс. Вона могла годинами вовтузитися з ракеткою, відбиваючи м'яч об скелю та мріяла про великий турнір. Але одна прикра травма хвоста зруйнувала всі її плани. Ненсі більше не могла стрибати, як раніше, а кожен різкий рух давався з болем.

Спершу динозавра просто сумувала і спостерігала, як грають інші. Здавалося, вона назавжди втратила іскру, що палала всередині. Та згодом вирішила: «Якщо вже сама не можу змагатися, буду тренувати інших.»

— Хто хоче стати чемпіоном? — вигукнула вона на галявині. Маленькі динозаврики озирнулись, здивувалися, а тоді один за одним підняли лапи.

Так почалася нова пригода Ненсі. Щоранку вони збиралися на галявині та разом тренувалися. Ненсі знову відчувала радість і причетність до того, що вона любить понад усе на світі.

Її учні часто хилили, плуталися і часом м'яч залітав прямо у чоло старої Брахіозаври, що жила неподалік. Але Ненсі ніколи не сварила. Вона підбадьорювала, сміялася разом із учнями й раділа кожному маленькому успіху.

— Головне — не перемога, а те, що ви не здаєтесь, — повторювала вона.

Та якось маленький впертий динозаврик сказав Ненсі:

— Але я хочу перемагати!

У той момент Ненсі впізнала себе і відповіла:

— Тоді вам потрібна вода чемпіонів, щоб тренуватися краще, — і простягнула пляшечку Моршинської «Карпатозаври».

Минув час, і її команда стала відомою на весь доісторичний ліс. Кожна перемога її учнів була її особистою перемогою. Тож вона могла відчувати це знову, і знову.

Ненсі зрозуміла: часом мрія змінюється, але залишається такою ж дорогою. Бо справжня радість — не лише в тому, щоб грати, а й у тому, щоб запалити любов до гри в інших.

Брахіозавр – волейбол

Брахіозавр Том пишався, що потрапив у найкращу волейбольну команду лісу. Але на відміну від інших — високих, точних і крутих — він досі жодного разу не виходив на поле та нудьгував на лаві запасних.

— Ти ще підростеш, — жартували друзі.

Але Том і так був уже дорослим. Просто не таким спритним. Це краляло його серце, адже він тренувався найбільше.

Та ось настав головний матч сезону. Команда грала блискуче. Але з кожною хвилиною втома брала своє. Гравці збивалися з темпу, втрачали концентрацію. І тоді тренер покликав Тома.

Він спершу не повірив своїм вухам. А потім зробив ковток улюбленої Моршинської «Карпатозаври», глибоко вдихнув та вийшов на майданчик. Це була його перша справжня гра, тож він відчував велику відповідальність і хвилювання. Том не намагався стрибати вище за всіх. Не поспішав. Просто точно приймав м'яч і спокійно передавав паси. Його відчуття ритму гри було неперевершеним, а гра нагадувала вальс, де кожен рух знаходить своє місце.

Команда знову почала діяти злагоджено. Коли пролунав фінальний свист, усі кинулись обіймати його.

— Без тебе ми б не витримали! — вигукнув капітан.

Уперше Том по-справжньому відчув: він важливий. Не тому, що найвищий чи найсильніший — а тому, що був поруч тоді, коли це справді мало значення. З того матчу Том уже ніколи не сидів на лаві. Він знайшов своє місце і став гравцем, на якого можна покластись.